

Младиятъ Князь

Огрѣяна отъ последнитѣ лъчи на слънцето кждравата повърхность на морето изглеждаше златна. Златни бѣха и каменнитѣ стени на крепостта, и куполътъ на черквата „Св. София“ въ Цариградъ.

Картината на умиращия септемврийски день бѣше прекрасна, но младиятъ князь сякаш не я забелязваше. Той стоеше на високата тераса на двореца, съ ръже скръстени на гърдитѣ, съ погледъ впитъ въ далечината на северъ и съ дълбока гнѣнка между веждитѣ. Сякаш виждаше могщитѣ върхове на Хемусъ, вѣковнитѣ гори на предпланинията, чиститѣ бѣли улици на Преславъ, блестящитѣ мраморни дворци на князь Бориса — тия богати дворци, въ които той се бѣ родилъ и расълъ.

Князътъ тжгуваше за своята родина. Тукъ, въ Цариградъ, въ столицата на Византия, не грѣеше българското слънце, не вѣеше българскиятъ вѣтъръ, птичкитѣ не пѣеха, както въ България. И хората бѣха други. Тѣ му се покланяха доземи, ласкаяха го съ хубави думи, грижеха се за него съ най-голѣми грижи — а задъ гърба му се мжчеха да го унищожатъ, да го смажатъ и да развалятъ душата му.

Гърцитѣ бѣха подли и вѣроломни. Князътъ знаеше това, но бѣше дошелъ въ Цариградъ, защото въ него бѣше събрана мждростъта на древнитѣ времена, науката на много мждреци и учители. Князътъ искаше да изучи добре гръцкитѣ науки, за да запознае съ тѣхъ току-що покръстениитѣ българи.